Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

8. června 2017 *

„Řízení o předběžné otázce — Občanství Unie — Článek 21 SFEU — Svoboda pohybovat se a pobývat v členských státech — Občan se státní příslušností členského státu svého bydliště a zároveň členského státu svého narození — Změna příjmení v členském státě narození mimo obvyklý pobyt — Příjmení odpovídající rodnému příjmení — Žádost o zápis tohoto příjmení do matriky členského státu bydliště — Zamítnutí této žádosti z důvodu, že uvedené příjmení nebylo získáno v průběhu obvyklého pobytu — Existence jiných postupů podle vnitrostátního práva vedoucích k uznání téhož příjmení“

Ve věci C-541/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Amtsgericht Wuppertal (Okresní soud ve Wuppertalu, Německo) ze dne 24. září 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 16. října 2015, v řízení zahájeném na návrh

Mircey Floriana Freitaga

za přítomnosti

Angely Freitag,

Vicy Pavela,

Stadt Wuppertal,

Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, A. Prechal, A. Rosas (zpravodaj), C. Toader a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: R. Schiano, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. září 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za německou vládu M. Hellmannem, T. Henzem a J. Mentgen, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

— za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem, M. Figueiredoem a M. Castelo-Branco, jako zmocněnci,

— za rumunskou vládu A. Wellman a R. H. Raduem, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi E. Montaguti a G. von Rintelenem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 24. listopadu 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 18 a 21 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení zahájeného Mirceou Florianem Freitagem, ve kterém se tento domáhá toho, aby změna jeho příjmení na příjmení legálně získané v Rumunsku byla v Německu uznána a zapsána do matriky.

Právní rámec

Relevantní ustanovení uvozovacího zákona k občanskému zákoníku

3 Článek 5 Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (uvozovací zákon k občanskému zákoníku) ze dne 21. září 1994 (BGBl. 1994 I, s. 2494, a oprava BGBl. 1997 I, s. 1061), ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení (dále jen „EGBGB“), nadepsaný „Osobní stav“, v odst. 1 větě první a druhé stanoví:

„Pokud je odkazováno na právo státu, jehož je osoba příslušníkem, a tato je příslušníkem více států, je třeba uplatnit právo státu, na nějž má tato osoba nejužší vazbu zejména z důvodu svého obvyklého pobytu nebo průběhu svého života. Je-li dotyčná osoba také německým státním příslušníkem, má tento její právní status přednost.“

4 Článek 10 EGBGB, nadepsaný „Jméno“, v odstavci 1 stanoví:

„Jméno osoby se řídí právem státu, jehož je osoba příslušníkem.“

5 Článek 48 EGBGB, nadepsaný „Volba jména získaného v jiném členském státě Evropské unie“, stanoví:

„Řídí-li se jméno osoby německým právem, může si tato osoba na základě prohlášení učiněného před matričním úřadem zvolit jméno získané v průběhu obvyklého pobytu v jiném členském státě Evropské unie, které je zapsáno v matrice tohoto jiného státu, není-li to zjevně neslučitelné se základními zásadami německého práva. Volba jména má zpětnou účinnost od data jeho zápisu do matriky jiného členského státu, ledaže dotyčná osoba výslovně prohlásí, že volba jména má mít účinky pouze do budoucna. Toto prohlášení musí být veřejně osvědčeno nebo prokázáno úřední listinou. […]“

Zákon o změně osobního jména a příjmení

6 V německém právu je změna příjmení upravena veřejným právem, konkrétně postupem podle Gesetz über die Änderung von Familiennamen und Vornamen (NamÄndG) (zákon o změně osobního jména a příjmení) ze dne 5. ledna 1938 (RGBl. 1938 I, s. 9), ve znění pozměněném naposledy článkem 54 zákona ze dne 17. prosince 2008 (BGBl. 2008 I, s. 2586) (dále jen „zákon o změně jména“).

7 Ustanovení § 1 zákona o změně jména zní:

„Příjmení německého státního příslušníka nebo osoby bez státní příslušnosti s bydlištěm nebo s obvyklým pobytem v Německ[u], lze na základě žádosti změnit.“

8 Ustanovení § 3 odst. 1 tohoto zákona stanoví:

„Příjmení lze změnit jen v případě, kdy je pro takovou změnu vážný důvod.“

9 Podle § 3 odst. 2 zákona o změně jména se okolnosti daného případu, které jsou relevantní pro rozhodnutí, určí i bez návrhu.

10 Podle § 5 odst. 1 zákona o změně jména se žádost o změnu příjmení podává u úřadu, v jehož správním obvodu má žadatel bydliště nebo pobyt.

11 Bod 27 odst. 1 Allgemeine Verwaltungsvorschrift zum Gesetz über die Änderung von Familiennamen und Vornamen (NamÄndVwV) (obecný prováděcí pokyn k zákonu o změně jména a příjmení) ze dne 11. srpna 1980, ve znění změněném naposledy prováděcím pokynem ze dne 11. února 2014 (BAnz. AT, ze dne 18. února 2014, B2) (dále jen „prováděcí pokyn k zákonu o změně jména“), zní:

„Právní úprava osobního jména a příjmení je v plném rozsahu a v zásadě vyčerpávajícím způsobem obsažena v příslušných ustanoveních občanského práva. Účelem veřejnoprávní změny jména je odstranit obtíže v jednotlivých případech. Má povahu výjimky. Je tudíž třeba přednostně zjistit, zda sledovaného cíle nelze dosáhnout prohlášením o změně příjmení podle občanského práva nebo opatřením opatrovnického soudu.“

12 Bod 28 tohoto pokynu stanoví:

„Příjmení lze změnit jen v případě, kdy je pro takovou změnu vážný důvod. O vážný důvod jde tehdy, když legitimní zájem žadatele […] na změně příjmení převažuje nad případnými opačnými legitimními zájmy ostatních zúčastněných stran […] a nad zásadami užívání příjmení vyplývajícími z právních předpisů, mezi které náleží i společenská regulační funkce příjmení a veřejný zájem na zachování předávaného příjmení […]“

13 Podle bodu 31 uvedeného pokynu platí:

„Vyplyne-li z vážení zájmů provedeného podle bodu 28, že převažuje legitimní zájem žadatele na změně příjmení, a je tudíž dán vážný důvod pro jeho změnu, musí být žádosti zpravidla vyhověno. Hlediska, která již byla posuzována při určování, zda je dán vážný důvod, již nejsou předmětem dalšího diskrečního posuzování. Není-li dán vážný důvod pro změnu příjmení, musí být žádost zamítnuta.“

14 Bod 49 prováděcího pokynu k zákonu o změně jména stanoví:

„Užívá-li německý státní příslušník, který má i státní příslušnost jiného státu, podle práva tohoto jiného státu, jehož je rovněž státním příslušníkem, příjmení odlišné od příjmení, které má v rámci působnosti zákona povinnost užívat, lze užívání rozdílných příjmení odstranit změnou příjmení, k jehož užívání má

povinnost v rámci působnosti zákona, na příjmení, k jehož užívání má povinnost podle práva jiného státu. Má-li se dotyčný naopak vzdát jiného příjmení, obrátí se na orgány státu, jehož je rovněž státním příslušníkem.“

15 Zamítne-li příslušný správní orgán změnu příjmení, lze proti takovému rozhodnutí podat odvolání v rámci správního řízení. Pokud příslušný správní orgán žádosti o změnu příjmení vyhoví, zajistí v návaznosti na tuto změnu aktualizaci matriky nebo zápis této změny do ní.

Skutkové okolnosti sporu v původním řízení a předběžná otázka

16 Navrhovatel v původním řízení se narodil dne 25. dubna 1986 v Rumunsku s rodným příjmením Pavel. Je dítětem rumunských státních příslušníků Angely Freitag a Vicy Pavela a má rumunskou státní příslušnost.

17 Po rozvodu rodičů se jeho matka provdala za německého státního příslušníka M. Freitaga.

18 Na základě soudního rozhodnutí ze dne 21. května 1997 M. Freitag adoptoval navrhovatele v původním řízení, který tak nabyl rovněž německé státní občanství a užívá od té doby příjmení Freitag.

19 Rozhodnutím Župního výboru v Brašově (Rumunsko) ze dne 9. července 2013 bylo na žádost navrhovatele v původním řízení změněno jeho příjmení zpět na příjmení Pavel. V průběhu řízení o změně jména v Rumunsku měl navrhovatel v původním řízení obvyklé bydliště v Německu.

20 Navrhovatel v původním řízení se následně obrátil na Standesamt der Stadt Wuppertal (Matriční úřad ve Wuppertalu, Německo), předložil svůj nový rumunský pas vystavený na jméno Pavel a žádal, aby změna příjmení byla uznána rovněž německým právem a aby byl v tomto smyslu doplněn příslušný zápis v matrice.

21 Matriční úřad ve Wuppertalu a Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal (Primátor města Wuppertal, Německo), působící jako nižší kontrolní matriční orgán, měli pochybnosti o možnosti provést dodatečný záznam do matriky a předložili otázku k posouzení Amtsgericht Wuppertal (Okresní soud ve Wuppertalu, Německo).

22 Podle předkládajícího soudu nelze vzhledem k tomu, že navrhovatel v původním řízení měl v průběhu řízení o změně jména v Rumunsku obvyklé bydliště v Německu, použít článek 48 EGBGB, neboť toto ustanovení podmiňuje možnost zvolit si prohlášením učiněným před matričním úřadem příjmení získané v jiném členském státě Evropské unie splněním požadavku, aby dotčené příjmení bylo získáno v průběhu obvyklého pobytu v tomto jiném členském státě, přičemž tato podmínka není v projednávaném případě splněna.

23 Předkládající soud uvádí, že článek 48 EGBGB nelze použít ani *per analogiam*. Z dokumentů týkajících se legislativního postupu vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo zejména provést požadavky, které vyplývají z rozsudku ze dne 14. října 2008, Grunkin a Paul (C-353/06, EU:C:2008:559), a že si zákonodárce byl vědom toho, že ustanovení neobsáhne všechny případy rozdílů mezi příjmeními.

24 Předkládající soud si tudíž klade otázku, zda články 18 a 21 SFEU vyžadují uznání změny příjmení provedené v jiném členském státě, pokud dotyčný nemá v tomto jiném členském státě obvyklé bydliště, ale v důsledku dvojího státního občanství má na tento stát jinou vazbu.

25 Za této situace se Amtsgericht Wuppertal (okresní soud ve Wuppertalu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí se články 18 a 21 SFEU vykládat tak, že orgány členského státu jsou povinny uznat změnu příjmení příslušníka tohoto státu, který je zároveň příslušníkem jiného členského státu a v tomto členském státě z důvodu změny příjmení nesouvisející se změnou rodinného stavu nabyl (zpět) příjmení získané při narození, přestože k získání příjmení nedošlo v průběhu obvyklého pobytu příslušníka v jiném členském státě a došlo k němu na základě jeho vlastní žádosti?“

K předběžné otázce

Úvodní poznámky

26 Úvodem je třeba poznamenat, že když se předkládající soud prostřednictvím své otázky táže, zda články 18 a 21 SFEU brání tomu, aby příslušné orgány jednoho členského státu odmítly uznat příjmení legálně získané státním příslušníkem tohoto členského státu v jiném členském státě, jehož je rovněž státním příslušníkem, třebaže v tomto jiném členském státě neměl obvyklé bydliště, opírá se o článek 48 EGBGB.

27 Je nutné poukázat na to, že předkládající soud ve své žádosti zmiňuje – a německá vláda i Evropská komise zdůrazňuje – že existuje i jiný veřejnoprávní postup, upravený zákonem o změně jména, který umožňuje požádat u správního orgánu o změnu příjmení.

28 Tento postup podle zákona o změně jména je podle německé vlády na takovou situaci, v jaké se nachází navrhovatel v původním řízení, použitelný, neboť navzdory tomu, že se článek 48 EGBGB na navrhovatele v původním řízení sice v zásadě vztahuje, nesplňuje tento navrhovatel podmínku obvyklého pobytu v jiném členském státě, kterou stanoví citovaný článek. Podle německé vlády může osoba, která se nachází v podobné situaci jako navrhovatel v původním řízení, získat postupem podle zákona o změně jména právo užívat příjmení získané podle práva jiného členského státu, podá-li k příslušnému správnímu orgánu žádost v tomto smyslu.

29 V rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny (viz mimo jiné rozsudek ze dne 19. září 2013, Betriu Montull, C-5/12, EU:C:2013:571, bod 40).

30 Za těchto podmínek je třeba otázku položenou předkládajícím soudem chápat tak, že se jí v podstatě táže, zda musí být články 18 a 21 SFEU vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby matriční úřad jednoho členského státu odmítl uznat a zapsat do matriky příjmení legálně získané státním příslušníkem tohoto členského státu v jiném členském státě, jehož je rovněž státním příslušníkem, a odpovídající jeho rodnému příjmení, a to na základě ustanovení vnitrostátního práva, které možnost požádat o takový zápis prohlášením učiněným před matričním úřadem podmiňuje splněním požadavku, aby toto příjmení bylo získáno v průběhu obvyklého pobytu v tomto jiném členském státě, třebaže jiná ustanovení vnitrostátního práva umožňují témuž státnímu příslušníkovi podat žádost o změnu příjmení k jinému orgánu, který má pravomoc rozhodnout o takové žádosti dle svého uvážení.

31 Je nutno dodat, že podle ustálené judikatury Soudního dvora obsahuje článek 21 SFEU nejen právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, ale také zákaz jakékoli diskriminace na základě státní příslušnosti. Situaci navrhovatele v původním řízení je tudíž třeba posuzovat jen

s ohledem na toto ustanovení (rozsudek ze dne 12. května 2011, Runevič-Vardyn a Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, bod 65; obdobně viz rozsudek ze dne 2. června 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, bod 34).

K působnosti unijního práva

32 Úvodem je třeba zkoumat, zda situace navrhovatele v původním řízení spadá do věcné působnosti unijního práva a zejména pravidel, jimiž se řídí výkon práva volného pohybu občanem Unie a která zakazují diskriminaci.

33 Z ustálené judikatury plyne, že i když za současného stavu unijního práva spadají pravidla upravující zápis příjmení osoby v dokladech o osobním stavu do pravomoci členských států, musí členské státy při výkonu této pravomoci dodržovat unijní právo a zvláště ustanovení Smlouvy o FEU týkající se svobody pohybovat se a pobývat na území členských států přiznané každému občanovi Unie (rozsudky ze dne 2. října 2003, Garcia Avello, C-148/02, EU:C:2003:539, bod 25; ze dne 14. října 2008, Grunkin a Paul, C-353/06, EU:C:2008:559, bod 16; ze dne 22. prosince 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, body 38 a 39; ze dne 12. května 2011, Runevič-Vardyn a Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, bod 63, jakož i ze dne 2. června 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, bod 32).

34 Podle ustálené judikatury souvislost s unijním právem existuje u státních příslušníků jednoho členského státu legálně pobývajících na území jiného členského státu (rozsudek ze dne 2. října 2003, Garcia Avello, C-148/02, EU:C:2003:539, bod 27). Tak je tomu u navrhovatele v původním řízení, který má rumunskou státní příslušnost a pobývá na území Spolkové republiky Německo, jejíž je rovněž státním příslušníkem.

K omezení volného pohybu ve smyslu článku 21 SFEU

35 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že vnitrostátní právní úprava, která znevýhodňuje některé státní příslušníky pouze proto, že využili svobody pohybu a pobytu v jiném členském státě, představuje omezení svobod, které čl. 21 odst. 1 SFEU přiznává každému občanu Unie (rozsudky ze dne 14. října 2008, Grunkin a Paul, C-353/06, EU:C:2008:559, bod 21; ze dne 22. prosince 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, bod 53; ze dne 12. května 2011, Runevič-Vardyn a Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, bod 68, jakož i ze dne 2. června 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, bod 36).

36 Z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že odmítnutí orgánů členského státu uznat jméno příslušníka tohoto státu, který využil práva na volný pohyb a je rovněž státním příslušníkem jiného členského státu, jak bylo určeno v posledně uvedeném členském státě, může být na překážku výkonu práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států zakotveného v článku 21 SFEU. Z rozdílu mezi dvěma jmény, jež se vztahují k téže osobě, mohou totiž pramenit nejasnosti a obtíže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. června 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, bod 37).

37 V tomto ohledu je třeba připomenout, že mnohé činnosti každodenního života ve veřejné i soukromé oblasti vyžadují předložení důkazu o vlastní totožnosti, a pokud se jedná o rodinu, důkazu o povaze rodinných vztahů mezi jednotlivými členy této rodiny (rozsudky ze dne 12. května 2011, Runevič-Vardyn a Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, bod 73, jakož i ze dne 2. června 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, bod 43).

38 U státního příslušníka dvou členských států, jako je navrhovatel v původním řízení, existuje z důvodu užívání dvou rozdílných příjmení, a sice Pavel a Freitag, konkrétní riziko, že bude nucen rozptylovat pochybnosti o své totožnosti, jakož i o pravosti dokladů jím předložených nebo o pravdivosti údajů v nich obsažených, což podle právního názoru Soudního dvora představuje okolnost, která může bránit výkonu práva vyplývajícího z článku 21 SFEU (viz rozsudky ze dne 22. prosince 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, bod 70, a ze dne 2. června 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, bod 40).

39 Odmítnutí matričního úřadu jednoho členského státu uznat a zapsat do matriky příjmení legálně získané státním příslušníkem tohoto členského státu v jiném členském státě, jehož je tato osoba rovněž státním příslušníkem, na základě ustanovení vnitrostátního práva, které možnost požádat o takový zápis prohlášením učiněným před matričním úřadem podmiňuje splněním požadavku, aby toto jméno bylo získáno v průběhu obvyklého pobytu v tomto jiném členském státě, může být na překážku výkonu práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států zakotveného v článku 21 SFEU.

40 Německá vláda nicméně tvrdí, že vzhledem k tomu, že německé právo skýtá jiné právní základy, jejichž prostřednictvím lze provést změnu příjmení na žádost dotyčného, a sice příslušná ustanovení zákona o změně jména, neexistuje překážka volnému pohybu osob, která by mohla plynout z rozdílů mezi příjmeními. Jestliže totiž § 3 odst. 1 zákona o změně jména podmiňuje takovou změnu splněním požadavku, aby pro ni byl vážný důvod, z bodu 49 prováděcího pokynu k zákonu o změně jména vyplývá, že odstranění rozdílů mezi příjmeními v případě německých státních příslušníků s dvojí státní příslušností takový vážný důvod představuje. V takové situaci, jaká nastala ve věci v původním řízení, se tedy dotyčný může domoci uznání příjmení, které legálně přijal v jiném členském státě, podáním žádosti podle zákona o změně jména k příslušnému správnímu orgánu.

41 V této souvislosti lze takovou právní úpravu, jako je německá právní úprava jména jako celek, považovat za slučitelnou s unijním právem jen tehdy, jestliže vnitrostátní ustanovení nebo postupy umožňující podat žádost o změnu příjmení neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných článkem 21 SFEU. Z hlediska unijního práva není v zásadě směrodatné, prostřednictvím jakého vnitrostátního ustanovení nebo postupu může navrhovatel uplatnit práva týkající se jeho příjmení.

42 Při neexistenci unijní právní úpravy v oblasti změny příjmení je totiž úkolem vnitrostátního právního řádu jednotlivých členských států, aby upravil podmínky stanovené vnitrostátním právem a určené k zajištění ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, pokud tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, které se týkají práv vyplývajících z vnitrostátního právního řádu (zásada rovnocennosti), a pokud dále v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivity) (obdobně viz zejména rozsudky ze dne 12. září 2006, Eman a Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545, bod 67; ze dne 3. července 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 75, jakož i ze dne 8. března 2017, Euro Park Service, C-14/16, EU:C:2017:177, bod 36).

43 Je na předkládajícím soudu, aby posoudil, zda sám může zajistit výkon práv přiznaných článkem 21 SFEU a přiznat právo na uznání příjmení získaného za takových okolností, jako nastaly ve věci v původním řízení, nebo zda by měl navrhovatel v původním řízení využít veřejnoprávního postupu podle zákona o změně jména.

44 Jak bylo již uvedeno výše v bodě 40 tohoto rozsudku, německá vláda tvrdí, že odstranění rozdílů mezi příjmeními představuje „vážný důvod“ ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o změně jména. Výkon práv podle článku 21 SFEU takovým státním příslušníkem, jako je navrhovatel v původním řízení, navíc nemůže být zpochybněn diskreční pravomocí příslušných německých orgánů.

45 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že příslušné orgány mají povinnost využívat prostoru pro uvážení tak, aby byl zajištěn plný účinek článku 21 SFEU.

46 Především je nutné, aby postupem podle německého práva umožňujícím změnu jména bylo možné zajistit, že za takových okolností, jako nastaly ve věci v původním řízení, kdy má dotyčný na jiný členský stát, ve kterém získal příjmení, jinou vazbu než obvyklý pobyt, například státní příslušnost, bude moci být zohledněn „vážný důvod“ umožňující uznání příjmení získaného v tomto jiném členském státě.

47 Na položenou otázku je tudíž třeba odpovědět, že článek 21 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby matriční úřad jednoho členského státu odmítl uznat a zapsat do matriky příjmení legálně získané státním příslušníkem tohoto členského státu v jiném členském státě, jehož je rovněž státním příslušníkem, a odpovídající jeho rodnému příjmení, a to na základě ustanovení vnitrostátního práva, které možnost domoci se takového zápisu prohlášením učiněným před matričním úřadem podmiňuje splněním požadavku, aby toto příjmení bylo získáno v průběhu obvyklého pobytu v tomto jiném členském státě, ledaže ve vnitrostátním právu existují jiná ustanovení skutečně umožňující uznání tohoto příjmení.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 21 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby matriční úřad jednoho členského státu odmítl uznat a zapsat do matriky příjmení legálně získané státním příslušníkem tohoto členského státu v jiném členském státě, jehož je rovněž státním příslušníkem, a odpovídající jeho rodnému příjmení, a to na základě ustanovení vnitrostátního práva, které možnost domoci se takového zápisu prohlášením učiněným před matričním úřadem podmiňuje splněním požadavku, aby toto příjmení bylo získáno v průběhu obvyklého pobytu v tomto jiném členském státě, ledaže ve vnitrostátním právu existují jiná ustanovení skutečně umožňující uznání tohoto příjmení.

Podpisy.